

Den første Debut,

Digtninger

af

N e t e p : G ' M d i o.

1846

Kjøbenhavn.

Paa Forfatterens Forlag. Trykt hos Louis Klein.

I Commission hos Boghandler Philipsen.

1846.

Jeg stod bag Træets grønne Blade
Og saae, de hæved Blisket mod
Guds Himmel barnligfromme, glade
Ved Tanken om, vor Gud er god.

Da vandred de af Stien hen
Med Diet sækset, stille, rolig,
De talte sagte og fortrolig
Hinanden til som Vennen Ven.
Jeg fulgte dem fra Skovens Skygge
Til nære Landsbye, hvor jeg saae,
Paa alle Tage Storken bygge
En Nede; det maa den forstaae!

Bed Havelaagen stod de stil'
Et Døeblik, da kom eu Pige
Og sagde, hvad jeg nu vil sige,
Jeg haaber, I vil høre til:
„Hvi græde I?“ „Maae vi ei græde“,
Den Ældre sagde, „Moder, hun
Er syg, har, synes Du, til Glæde
Vi stakkels Børn da nogen Grund?“

Da aabned Havelaagen sig,
Og Faderen stod hos sine Sønner:
„Græd ikke, Børn! dog Himlen lønner
For denne Graad Ier viisselig!“

Det er nu bedre med vor Moder,
Kom kun med mig, I hjære Smæe!
Og I skal see, en lille Broder
Har Storken bragt, med Dine blaae!“

Albert Thorwaldsen.

Folket sørger,
Ingen, Ingen spørger,
Hvi man nu saa mangen Taare seer,
Kloffen lyder,
Dumpe Malmklang tyder:
Albert Thorwaldsen er ikke meer!

Danmark græder;
Men ei Taaren væder
Ene den forladte Moders Kind.
Verdens Kummer
Ei af Dødens Slummer
Bækker ham, som drog i Graven ind.

Blege Fjerner
Glimter i det Fjerne,
Himlen nu Naturen hvile bød.
Maaneglandsen
Lyser blidt paa Krandsen
Om hans Tinding, vi begræd som død!

Muren revner, —
Bleg Apollo stevner
Romas Guder til et Møde her.
Uhret ringer, —
Let, paa Alsevinger
Ile Guderne den Døde nær!

„Søn af Støvet,
Udstrakt her i Løvet,
Albert, reis Dig, Du ei Dødens er!
Haanden rækker
Teg nu ud og vækker
Dig af Sønnen, Du har slumret her!”

Gubben smiler
Blidt; men Haanden hviler
End paa Haabets Anker kold og stiv.
Ei hans Die
Hæves mod det Høje,
Det er luft, ha! er han uden Liv?

„Liv foruden?”
Spørger Faderguden,
„Hvad er dette? ha! Hvo trods'er mig?
Jeg Dig hyder
Leve, og Du lyder
Ei mit Bud, hvordan forstaaer jeg Dig?”

Stille, stille!
Hør, hvor smukt de spille,
Orgeltoner gjennem Lusten gaae.
Chor af Tunger
Løvsang Herren sjunger,
Op til Himlen Sangen vist kan naae.

Lyset kommer,
Vinter bliver Sommer,
Natten bliver Dag saa lys, saa klar!
Romas Guder
Sangen høit bebuder:
Albert Thorwaldsen en Christen var!

Marmoret lever, —
Gudefaren bæver:
Christus med de Tolv i Døren staaer.
Stille, stille,
Hør, hvor smukt de spille, —
Verdens Herre hen til Kisten gaaer.

„Son af Støvet,
Udstrakt her i Løvet,
Albert, reis Dig, Du ei Dødens er!
Haanden rækker
Jeg nu ud og vækker
Dig af Sovnen, Du har slumret her!“

Christus byder,
Gubben svagt adlyder,
Reiser sig, klædt i den hvide Dragt.
„Følg mig, Kjære!
Du hos mig skal være,
Følg mig til mit Rige uaforsagt!“

„Du skal bytte
Nu en jordisk Hytte
Med det himmelske Jerusalem.
Tro i Livet
Var Du, jeg har givet
Dig til Løn Plads i et bedre Hjem!“ —

— Lyset svinder,
Nattens Mørke binder
Altet Liv til Død med Broderbaand.
Blege Stjerne
Glimter i det Fjerne, —
Romas Guder ere angst' i Land!

Stivt de stirre,
Tankerne sig irre:
Kisten staer der, Liget er der ei.
Uden Hvile
Angst' de flygte, ile
Blege gjennem Natten deres Bei.

Berden sørger,
Ingen, Ingen spørger,
Hvi man nu saa mangen Taare seer.
Kloffen syder,
Dumpe Malmklang tyder:
Albert Thorvaldsen er ikke meer.

Hist i Himlen,
Mellem Englevrimlen,
Albert nu Guds Engle bedre seer; —
Dog, min Broder!
Dannemark, min Moder!
Her vi see vor Stolthed aldrig meer!

Derfor Taare!
Rind kun ved hans Baare,
Det vil trøste her ved Gravens Rand;
Dog ei glemme
Vi, han nu har hjemme
I Guds Himmel, i et bedre Land!